



MARJOLEIN

Als kind  
van een  
onbekende  
donor

*vond Marjolein nergens rust*

Jarenlang wist Marjolein (37) niet wie haar donorvader was. Hij had - wat destijds nog kon - anoniem zijn zaad gedoneerd. Als kind accepteerde ze dit, maar later voelde ze de nood om meer te weten te komen over haar afkomst. DNA-onderzoek leidde tot bijzondere ontwikkelingen, die Marjolein dichter bij zichzelf brachten.

“**T**oen ik hoorde dat er een DNA-match was gevonden met mijn biologische vader, was ik de koning te rijk. Het was een feestje in mijn hoofd. Ik wist het! Er was mij altijd verteld dat de gegevens van de spermadonor nooit te achterhalen zouden zijn. Toch zei iets in mij dat dit niet waar was. Een onrustig en onbestemd gevoel dat ik een groot deel van mijn leven bij me heb gedragen. Nu kon ik mijn blijdschap niet op. Ook al begreep ik dat de beste man geen contact wilde. Daar was het mij ook niet per se om te doen. Ik was niet zozeer op zoek naar een vader als wel naar mijn afkomst. Mijn biologische vader was blijkbaar al eerder in contact gekomen met twee van zijn andere donorkinderen en daar wilde hij het bij laten. Wel ontving ik foto's en mocht ik een videoboodschap komen kijken op de locatie van Fiom, de organisatie die mensen helpt bij hun zoektocht naar biologische familie en die ook verantwoordelijk waren voor de DNA-match.

**Vol verbazing keek ik naar het scherm,** waar ik een intelligente, open, humoristische en eigengereide man zag. Hij mocht dan wel op leeftijd zijn, maar ik zag zoveel herkenning; zijn bewegingen, zijn manier van praten en die grote, blauwe ogen. Het was zo

confronterend. Met deze man deelde ik dus hetzelfde DNA. Hij was zonder twijfel mijn biologische vader. Hét grote vraagteken, de open plek in mijn bestaan waar ik me nooit raad mee wist. Ik was diep geraakt. De DNA-match was al een cadeau. Laat staan de foto's en de beelden. Het voelde zo ontzettend goed. Eindelijk had ik antwoorden over mijn afkomst.”

### EENLING

“Als dochter van een lesbisch koppel, wist ik al van kinds af aan dat ik verwekt was met het zaad van een donor. Behalve dat zij in de jaren tachtig van de vorige eeuw als twee vrouwen waren gaan samenwonen, stichtten ze ook een gezin. **Dat was niet alleen stoer, maar in die tijd zeker taboe-doorbrekend.** Mijn moeder had een lange weg afgelegd om zwanger te worden. Je kunt wel stellen dat ik zeer gewenst was en zo voelde dat ook. Ik was de trots van het gezin. Een vrolijk en open meisje dat iedere voorbijganger, bekend of onbekend, enthousiast groette. En elke ochtend meteen weer ‘aan’ stond en vanuit haar bedje van zich liet horen: ‘Marjoleintje klaar met slapen!’ Voor mijn zusjes, een tweeling die een paar jaar na mij werd geboren, was ik heel zorgzaam. Ik had een fijne jeugd met alles erop en eraan. Toen kon ik nog niet weten wat het voor mij zou betekenen om op te groeien zonder volledige kennis van mijn biologische afkomst.

In het dorp waren wij het enige gezin met twee mama's. Dat er geen vader in mijn leven was, was een gegeven. Ik heb dat nooit als een gemis ervaren. Ik had veel vriendinnen en een fijne jeugd. En toch, terugkijkend zie ik dat er altijd iets aan me knaagde. Misschien was het een soort eenzaamheid die onbewust aanwezig was. Mijn moeders hadden elkaar en mijn zusjes hadden elkaar. In dat geheel was ik altijd zoekende naar mijn rol in het gezin en heb ik me heel alleen gevoeld. Bovendien was ik druk met alles goed willen doen. Met presteren. Of dat nu ging om een sportwedstrijd of om schoolprestaties, ik mocht geen fouten maken. Mijn moeders hadden zoveel moeite gedaan om mij te krijgen en dan zou ik falen? In dit bijzondere gezin met unieke kinderen mocht ik het niet verprutsen. Dat hadden ze nooit gezegd, maar zo voelde het wel en daardoor liep ik altijd op mijn tenen.

Manfiguren kenden we niet in ons gezin. Geen broers, geen vader, geen mannenstemmen, geen mannelijk brein. Misschien dat ik daarom extra nieuwsgierig naar ze was. Dat heeft er mede voor gezorgd dat ik in mijn puberteit een relatie kreeg met een man die achttien jaar ouder was dan ik. **Onbewust zocht ik een vaderfiguur, maar raakte ik verزند in een ongezonde liefdesverhouding** waar manipulatie en ziekelijke jaloezie aan de orde van de dag waren. Terwijl ik er alles aan deed om erbij te horen, lukte het me niet om ‘mijn plek’ te vinden. Niet in het gezin en ook niet in deze liefdesrelatie of de relaties die volgden. Ik was niet thuis bij mezelf.

Dat gevoel van ‘iets’ dat ontbrak, bleef zeuren. Deels was ik gevormd door de genen van mijn biologische moeder en deels door mijn opvoeding. Maar één deel van mij was een groot, zwart gat: de bijdrage van mijn biologische vader. Dat lijntje ontbrak. Daarom was ►

het lastig om mezelf volledig te begrijpen. Ik voelde me maar half. Ja, misschien omschrijf ik het zo het best.

## *Een deel van mij ontbrak. Daarom was het lastig om mezelf volledig te begrijpen. Ik voelde me maar half*

Ik ging me steeds meer afzetten tegen het ouderlijk gezin. Ik wilde vooral weg zijn en was veel op stap. Maar nooit vond ik ergens rust. Waarom ik me zo voelde? Ik had werkelijk geen idee. **Het was alsof ik zonder routekaart in een groot bos rondwaalde.** Ik kende niemand die in dezelfde situatie verkeerde. Ik kende geen andere donorkinderen en net zomin kinderen die opgevoed werden door twee vrouwen. Ik wilde niet langer de uitzondering zijn. Ik begon me zelfs een beetje te schamen.”

### **STOUTE SCHOENEN**

“In de jaren tachtig van de vorige eeuw heerste er een groot taboe op donorconceptie. Bovendien waren zaaddonaties toen nog anoniem. Door de fertiliteitskliniek was aanstaande ouders opgedragen er niet over te praten. Je kind hoefde zich niets in het hoofd te halen. Dus werd mij verteld dat de gegevens die naar mijn afkomst konden leiden, waren verbrand. En ik, als goedgegelovig kind, nam dat voor waar aan. Net zo goed als dat Sinterklaas bestaat en er kabouters in het bos wonen. Maar hoe ouder ik werd en hoe meer erover gezwezen werd, hoe meer ik voelde alsof dat deel van mij er niet mocht zijn. Alsof het niet bestond. Dat werd nog eens

versterkt als mijn ouders zeiden dat ik al het mooie en goede van mijn moeder had en al het lelijke van de donor. Boos ben ik niet op mijn ouders. Wel teleurgesteld in het zwijgen dat hen werd opgelegd. Intussen had ik een studie afgerond,

een leuke baan en een lieve vriend. Kortom: alles ging gewoon door. Totdat mijn niet-biologische moeder in 2019 overleed. Dat maakte dat ik nog verder verdwaalde. Ik had een warme band met haar en het was pijnlijk haar te moeten missen. Een vrouw vol prachtige eigenschappen, die ik onmogelijk van haar kon erven. Wij hadden geen bloedband, ik kon me

## *Mijn hele leven had ik naar de verwachtingen en behoeften van anderen geleefd, zonder mezelf echt te kunnen ontwikkelen*

niet aan haar spiegelen. Zo voelde dat. **Verdriet, verwarring en teleurstelling.** Niet veel later werd ik ziek. Ik was hondsberoerd, had hoge koorts en uiteindelijk werd de ziekte van Pfeiffer vastgesteld. Omdat ik niet opknapte,

werd ik verder onderzocht. PTSS luidde de diagnose, ontstaan door een opeenstapeling van traumatische gebeurtenissen. Dingen die in de relationele sfeer waren gebeurd. **Mijn hele leven had ik naar de verwachtingen en behoeften van anderen geleefd,** zonder mezelf echt te kunnen ontwikkelen. Dat houdt niemand vol. Alles had ik opgekropt en mijn lichaam was gaan protesteren. Het was alsof ik werd wakker geschud. De boodschap was heel duidelijk: ik moest voor mezelf gaan kiezen. En toen ik op televisie een item voorbij zag komen over spermadonoren, wist ik dat ik mijn afkomst tot op de bodem wilde uitzoeken. Ik voelde me opeens heel strijdvaardig. Bij de DNA-databank van Fiom bestelde ik een DNA-test. Met uiterste precisie voerde ik de test uit. Gewoon thuis in de woonkamer én in mijn eentje. Heel bewust had ik dit met niemand gedeeld. Dit was mijn eigen

proces en dat mocht niemand beïnvloeden. Ergens voelde ik me ook schuldig tegenover mijn ouders, want ik deed iets wat eigenlijk niet mocht. Toch was ik blij toen ik mijn DNA-materiaal uiteindelijk had ingestuurd. Ik maakte me overigens geen illusies; misschien zou ik wel helemaal nooit iets van Fiom erover horen. De tijd zou het leren. Ik had mijn aandeel



geleverd en meer kon ik niet doen. Dat ik deze weg was ingeslagen, was al zo'n grote overwinning op mezelf dat ik het daarna ook los kon laten. Dus toen ik drie maanden later gebeld werd door Fiom, was dat bijna niet te bevatten. Wat was dit gaaf!"

### **VERTROUWD**

"De afgelopen jaren is anonieme spermadonatie regelmatig in het nieuws geweest. Wat ben ik blij dat de

de impact kan levensgroot zijn. Zelf was ik inmiddels nieuwsgierig naar de ervaringen van andere volwassen donorkinderen. Via social media kwam ik al snel in contact met een aantal van hen. **Stuk voor stuk hadden ze mij een aangrijpend verhaal te vertellen.** Deze heb ik samen met mijn eigen verhaal in het boek 'De stem van

toen door me heen ging? Het woord zielsgelukkig is hier het meest op zijn plaats. Zeven maanden na de DNA-match was hij van gedachten veranderd en wilde hij, benieuwd als hij was, mij toch ontmoeten. Dat was even fantastisch als spannend!"

### **WELKOM**

"Onderweg naar hem toe zat ik nerveus in de auto. Intussen had ik mijn vriend en beste vriendin in vertrouwen genomen over dit avontuur. Want ergens vond ik het ook een beetje eng. Ik ging tenslotte naar een nog onbekende man. Misschien viel het wel enorm tegen? Heel bewust had ik me geen voorstelling van hem gemaakt of me op deze ontmoeting voorbereid. Ik liet het gewoon op me afkomen. Bij aankomst stond zijn voordeur al open en kon ik zo doorlopen. Zittend in zijn stoel stak hij zijn hand naar me uit. Met een hele open en warme blik in zijn ogen keek hij me verwachtingsvol aan. Ik voelde me meteen ontzettend welkom. Dat heeft tijdens die eerste ontmoeting misschien nog wel de meeste indruk op mij gemaakt.

Ik heb hem veel vragen gesteld. Drieëntachtig jaar oud was hij en al jaren alleenstaand. Als docent in het mbo sprak het mij ontzettend aan dat hij zich via zijn werk bij de kinderscherming ook altijd voor de jeugd heeft ingezet. Behalve de uiterlijke overeenkomsten sprak hij makkelijk en veel, wat ik zelf ook doe. En net als ik was hij heel ondernemend. **Het was een fijn bezoek en dat smaakte naar meer. Die behoefte was wederzijds.**

In korte tijd groeiden we naar elkaar toe. Echt heel bijzonder hoe natuurlijk dat ging. Eindelijk vond ik de ontbrekende puzzelstukjes die mij compleet maakten. Eindelijk kon ik alles plaatsen en stoppen met ►



donorwet intussen veranderd is. **En dat er niet meer gezwogen of gelogen hoeft te worden** over de biologische vader. Als je zelf geen donorkind bent, is het niet uit te leggen wat zo'n geheim met je doet. Maar geloof me,

het donorkind' gebundeld en uitgegeven. Precies op het moment dat ik bezig was met mijn eigen persoonlijke tekst voor het boek, ging de telefoon. Nietsvermoedend nam ik op. 'Hoi Marjolein, je spreekt met Gerard, je donrvader. Hoe gaat het met je?' Aan de andere kant van de lijn hoorde ik een warme en fijne stem mij begroeten. Een bizarre timing. Wat er

zoeken. Zo vond ik in alle opzichten rust bij hem. Hij straalde zoveel kalmte uit. We belden elkaar geregeld en op een gegeven moment ging ik zelfs wekelijks bij hem op bezoek, waarbij het eten van een appelflap vaste prik was. We spraken over onszelf, maar ook over alles wat ons bezighield. Gesprekken met



zijn sterfbed. Bij de man die mijn vader was. Die ik pas een jaar in levenden lijve kende. Nu was zijn lichtje bijna gedoofd en zat ik daar samen met zijn twee andere donorkinderen én zijn zoon, mijn halfbroer, die ik gedurende dat jaar ook had ontmoet. Het verdriet was groot, toen hij afgelopen zomer overleed. **Even voelde ik me het kleine meisje dat haar grote, stoere vader moest missen.** Een heel rauwe pijn. Iets

dat ik gelukkig kon delen met mijn halfbroers en -zus.

Het was wrang dat ik een jaar na onze ontmoeting alweer afscheid van hem moest nemen. Mijn vader leren kennen heeft me zoveel gegeven en ik ben dan ook enorm dankbaar. Na al die jaren door het donker dwalen vond ik bij hem het licht. Ik ben zoveel rijker geworden. Van een ongeleid projectiel was ik veranderd in iemand die rust en richting vond. Eindelijk thuisgekomen bij mezelf.

Op de uitvaart sprak ik zijn broer, die me vertelde dat mijn vader hem altijd belde als ik was langs geweest. 'Hij was zo verheugd dat jij in zijn leven was gekomen.' Lange tijd heeft hij dat niet kunnen bevatten. Daar hadden we het vaak over. Ik wist dat het goed zat tussen ons, toch was dit heel fijn om te horen. En dat gevoel was volledig wederzijds. Altijd als ik na een bezoek bij mijn vader wegreed, stond er een grote glimlach op mijn gezicht. Dat was het effect dat hij op me had. Wat had ik hem graag als mijn vader in mijn leven gehad. Ik ben zo trots op hem en echt van hem gaan houden. Dankbaar voor de bijzondere en intense tijd samen. Voor het feit dat ik ondanks alles trouw ben gebleven aan mezelf en mijn intuïtie heb gevolgd. Dankbaar dat ik mijn thuisgevoel heb gevonden en mijn rust. En dankbaar voor alle antwoorden." ■

## *‘Wat had ik hem graag als mijn vader in mijn leven gehad. Ik ben zo trots op hem en echt van hem gaan houden. Dankbaar voor de bijzondere en intense tijd samen’*

diepgang waaruit bleek dat we dezelfde overtuigingen delen. En dezelfde gedragingen hadden. Het *nature-nurture*-debat hield me altijd al bezig. Aangeboren versus aangeleerd. **Wordt gedrag bepaald door de genen of door opvoeding en omgeving?** Ik durf in ieder geval te stellen dat ik verdomd veel overeenkomsten zag tussen mij en de man die nooit iets met mijn opvoeding te maken had gehad. Die ik niet eerder kende. Toch begreep ik hem. En hij mij. Behalve herkenning vond ik bij hem ook veel warmte, troost en genegenheid. Het bleek ook een humoristische man met een goed taalgevoel en vol wijze spreuken. 'Je hebt het alleen druk als je je druk maakt,' zei hij dan als ik vertelde over een hectische werkweek. En na een maand of acht ging hij mij zijn dochter noemen en noemde ik

hem 'pa'. Niet doelbewust, maar het ging gewoon zo. Het was best gek om dat woord uit mijn eigen mond te horen. **Misschien klinkt het vreemd, maar alles klopte** en de tijd die we samen hadden was kort. Alleen wist ik toen nog niet hoe kort."

### RUST

"Aan de telefoon vertelde hij me dat hij zich niet lekker voelde. Ik zei nog dat ik het fijn vond dat hij dat met me deelde. 'Natuurlijk deel ik dat met jou. Jij bent mijn dochter,' was zijn antwoord. In dit telefoongesprek spraken we voor het laatst met elkaar. Een kleine twee weken later zat ik aan